

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

1.1 หลักการและเหตุผล

การศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในสาขาวิชาต่างๆ ในระดับสูง โดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ การริเริ่มการพัฒนาทั้งทางวิชาการและทางวิชาชีพ การสร้างสรรค์ และการเผยแพร่ความรู้ การริเริ่มพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม (แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับปี พ.ศ. 2535) การจัดการอุดมศึกษาจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างสรรค์ และพัฒนาบุคคลพร้อมทั้งความสามารถในการนำความรู้วิทยาการต่าง ๆ ไปใช้ในการพัฒนาสังคมและมนุษยชาติ ผู้ที่จบอุดมศึกษาจึงควรใช้ปัญญาแยกแยะเหตุผล รู้ผิดชอบชั่วดี มีคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนบุคลิกตามที่พึงประสงค์ เพื่อสามารถนำและรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535-2539)

สำหรับการศึกษาที่ดีและมีคุณภาพนั้น ไพศาล หวังพานิช (2526) ได้กล่าวไว้ว่า จะต้องเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาบุคคลให้มีความเจริญงอกงามตามทิศทางที่สังคมปรารถนา โดยมุ่งส่งเสริมให้เกิดคุณลักษณะต่าง ๆ ที่จำเป็นที่ผู้เรียนยังไม่มี หรือมีอยู่น้อย เช่น ความรับผิดชอบ ความมีเหตุผล ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นต้น ขณะเดียวกันควรมุ่งจัดพฤติกรรมอันไม่พึงปรารถนาด้วย นอกจากนี้พระราชวรมูณี (2528 อ้างถึงใน ทศนีย์ นักบรรเลง, 2536) ได้กล่าวถึงการศึกษาที่ดีไม่เพียงแต่ถ่ายทอดศิลปวิทยาเพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาการเท่านั้นแต่ควรจะมีการส่งเสริมการสร้างสติปัญญา สนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ชี้แนะการดำเนินชีวิตที่ดีงามแก่บุคคล ฝึกฝนให้บุคคลได้พัฒนาดนจนบุคคลเกิดความสมบูรณ์อย่างแท้จริง

วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น สังกัดสถาบันพัฒนากำลังคนด้านสาธารณสุข สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาสถาบันหนึ่งซึ่งทำหน้าที่ผลิตและพัฒนาบุคลากรสาธารณสุขระดับต้น สถาบันต้องจัดกระบวนการเรียน

การสอนและประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน เพื่อที่จะจบไปเป็นบุคลากรสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพต่อไป

"เจ้าพนักงานเภสัชกรรม" เป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่ผ่านการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเภสัชกรรม) จากวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร อันเป็นหลักสูตรหนึ่งในสามหลักสูตร ซึ่งได้แก่ หลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (สาธารณสุขชุมชน) หลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (สาธารณสุข) และหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเภสัชกรรม) มีปรัชญาการศึกษาของหลักสูตรระบุไว้ว่า "เป็นหลักสูตรการศึกษาเชิงปฏิบัติการขั้นต้นในด้านเภสัชกรรม ที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ ทักษะ เจตคติ และความก้าวหน้าทางวิชาการต่อการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าพนักงานเภสัชกรรม ให้สอดคล้องกับการพัฒนาสาธารณสุขของชาติ " และมีจุดประสงค์ทั่วไปของหลักสูตร " เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณธรรม มีความรู้ความสามารถ ความคิดริเริ่มและความรับผิดชอบ ในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าพนักงานเภสัชกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ" (หลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเภสัชกรรม) ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2538 , กระทรวงสาธารณสุข)

วิชาหลักการปฐมพยาบาล (First Aid) เป็นวิชาในหมวดวิชาเฉพาะ กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ มีสังเขปรายวิชาดังนี้ "ศึกษาความหมาย ประโยชน์ และหลักทั่วไปของการปฐมพยาบาล การช่วยเหลือผู้ป่วยที่ตกเลือด มีบาดแผล แผลจากแมลงสัตว์กัดต่อย แผลไฟไหม้ แผลจากกระแสไฟฟ้า ผู้ป่วยช็อค เป็นลมหมดสติ การกระตุ้นการใช้ผ้าพันแผล และการเคลื่อนย้ายผู้ป่วย โดยเน้นในเรื่องการช่วยเหลือขั้นต้น " เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาจะต้องมีความรู้ ความชำนาญ มีทักษะ และเจตคติที่ดีต่อวิชาการเหล่านี้

จากปรัชญาการศึกษาของหลักสูตร และสังเขปรายวิชาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาหลักการปฐมพยาบาล ให้แก่นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเภสัชกรรม) เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรตามที่กล่าวข้างต้น แต่สภาพการจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร โดยทั่วไปนั้นพบว่ามีปัญหามากมายทั้งในด้านการใช้หลักสูตร ผู้สอน กระบวนการจัดการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนเดิมเป็นการบรรยาย สาธิตและมีการฝึกปฏิบัติเพียงเล็กน้อย เช่นเดียวกับ อารมณ วุฒิพฤกษ์ และสมณทา สิทธิพงศ์สกุล (2528) ที่ได้

ศึกษาการสอนและลักษณะการเรียนของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ลักษณะการสอนที่คณาจารย์ปฏิบัติอยู่ ส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนแบบประเพณีนิยมโดยสอนแบบบรรยายมากที่สุด สำหรับโสตทัศนูปกรณ์ ส่วนใหญ่ใช้แผ่นใส และมีการแนะนำให้ผู้เรียนไปอ่านตำราเพิ่มเติม ตรงกับผลจากการวิจัยของนางลักษณ์ ชัยวนา และคณะ (2535) ที่ได้ศึกษาเรื่อง " การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนสุขศึกษาในวิทยาลัยการสาธารณสุขภาค (วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร) 4 สถาบัน " พบว่าในด้านการจัดการเรียนการสอนมีปัญหาที่ตรงกันทั้ง 4 วิทยาลัย คือ ตำรา / เอกสารสำหรับการศึกษาค้นคว้าของผู้เรียนไม่เพียงพอ สื่อประกอบการสอนไม่เหมาะสม กิจกรรมการเรียนการสอนไม่เหมาะสม (มีการบรรยายมากเกินไป) จำนวนผู้เรียนต่อห้องมากเกินไป ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนขาดประสิทธิภาพ ผู้เรียนให้ความสำคัญของวิชาสุขศึกษาน้อย ควรมีการเชิญวิทยากรที่มีความชำนาญเฉพาะด้านมาสอน ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลากหลายรูปแบบ ไม่ควรจะมีการบรรยายอย่างเดียว ควรจะเน้นเรื่องการทำงานกลุ่มและการเรียนรู้ด้วยตัวเองมากขึ้น เนื่องจากกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มที่ค่อนข้างใหญ่มาก การจัดการเรียนการสอนจึงค่อนข้างลำบาก ควรเสริมด้วยการจัดการเรียนด้วยตนเองขึ้น และเพิ่มการศึกษาด้วยตนเองให้มากขึ้น การมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนของผู้เรียน ควรนำเอารูปแบบ Problem Base Learning มาใช้

จากการศึกษาของ สุภรณ์ ศศิพงศ์ปริชา (2537) ในการประเมินหลักสูตรทันตภิบาล วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น พบว่า ทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่าควรจะมีการปรับปรุงด้านการเรียนการสอน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากขึ้น การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา มีประโยชน์สูงสุดต่อการจัดการศึกษาสำหรับวิชาชีพพยาบาลหรือวิชาชีพสาธารณสุข เพราะต้องอยู่บนพื้นฐานการใช้ความรู้ความคิด พื้นฐานการใช้แรงจูงใจ และพื้นฐานของการปฏิบัติจริง ซึ่งถ้าการสอนเป็นแบบบรรยายเพียงอย่างเดียว จะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์น้อยมาก (Bock , 1989) ผู้เรียนไม่สามารถนำเอาความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้เหมาะสม ทำให้ผู้เรียนลืมเรื่องที่เรียนได้โดยง่าย เกิดความเบื่อหน่ายและไม่มีความคิดสร้างสรรค์ (นิษฐิตา สีนะขุนางกูร และคณะ , 2536)

นิษฐิตา สีนะขุนางกูร และคณะ (2536) พบว่า การจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาพยาบาลมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา ได้แก่การแจ้งให้นักศึกษาได้ทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนในแต่ละวิชาและในแต่ละเรื่อง เปิดโอกาสให้

มีส่วนในการกำหนดวัตถุประสงค์ของการเรียน การให้มีส่วนร่วมในชั้นเรียน ให้แสดงออก และใช้ความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล การใช้วิธีการสอนแบบอภิปราย เช่น การอภิปรายกลุ่มย่อย การทำงานเป็นกลุ่ม การสัมมนา การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยนักศึกษามีส่วนในการกำหนดหัวข้อที่จะศึกษา ผู้สอนควรลดบทบาทในการชี้นำนักศึกษาในชั้นสรุปผล การเรียน ลดการควบคุมระเบียบในชั้นเรียน เพื่อส่งเสริมและจูงใจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียน และเพิ่มแรงจูงใจต่อการเรียนรู้

สมทรง มณีรอด และคณะ (2537) พบว่า การจัดการเรียนการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน หรือที่เรียกว่า การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ จะช่วยแก้ปัญหานักศึกษาที่เกิดความเครียด ไม่มั่นใจในตนเอง และเมื่อการเรียน และยังเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนมากคือ ได้ฝึกทักษะเพื่อพร้อมที่จะให้การบริการพยาบาลผู้ป่วย อีกทั้งยังช่วยสร้างเสริมบรรยากาศของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความรักความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าวประกอบการศึกษาของ Slavin (1989) พบว่า การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความสามารถเฉพาะตัวและศักยภาพในตนเองร่วมมือกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้ โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่า แต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ดังนั้นความสำเร็จหรือความล้มเหลวของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มต้องรับผิดชอบร่วมกัน สมาชิกจะมีการพูดคุยกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนจะได้รับความรู้จากเพื่อนและสิ่งที่เป็นผลพลอยได้จากการใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ อีกประการหนึ่งคือ การที่นักศึกษารู้สึกถึงคุณค่าของตนเองเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เพราะว่า นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกลุ่ม ซึ่งแต่ละคนมีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของกลุ่ม และเมื่อประสบผลสำเร็จในการทำงานหรือมีความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาแล้ว ก็ยิ่งเพิ่มความสนใจในการทำกิจกรรมการเรียนรู้มากขึ้น ซึ่งจะเป็นผลให้นักศึกษารู้สึกถึงคุณค่าของตนเองในชั้นเรียน นอกจากนั้นการสอนแบบการร่วมมือกันเรียนรู้อย่างก่อให้เกิดบรรยากาศที่นักศึกษาได้พูดคุยกัน ซึ่งเป็นการช่วยให้ตัวนักศึกษาและเพื่อนเข้าใจปัญหาชัดเจนขึ้นแม้ว่าจะไม่สามารถหาคำตอบได้ แต่ระดับการติดตามปัญหาจะสูงกว่าการที่ครูเป็นผู้กำหนดให้นักศึกษาทำคนเดียวและการที่นักศึกษาสามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้ ก็จะเป็นการยกระดับความเข้าใจให้สูงขึ้นถึงระดับการถ่ายทอดความคิด ซึ่งการเรียบเรียงถ้อยคำอธิบายออกมาจะช่วยปรับความเข้าใจให้ชัดเจนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น สำหรับบทบาทของครูจะเปลี่ยนไปจากเดิมคือ ต้องไม่ถือว่าตัวเองเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ในชั้นเรียนคนเดียว แต่เป็นการสร้างสภาพแวดล้อม วิธีการดำเนินการที่เอื้ออำนวยให้นักศึกษารู้สึกว่าจะสามารถค้นหาความรู้ได้จากการร่วมมือกันเรียนรู้ซึ่งเกิดจากการกระทำของตนเองและจากเพื่อน

นักศึกษาด้วยกัน

สภาพปัญหา การศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ใน วิชาหลักการปฐมพยาบาล ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการปฐมพยาบาล ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเวชกรรม) ชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ กับการสอนปกติ

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการปฐมพยาบาล ของนักศึกษากลุ่มทดลองในแต่ละระดับความสามารถทางการเรียน (สูง ปานกลาง และต่ำ) ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

1.2.3 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเวชกรรม) ชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาหลักการปฐมพยาบาล

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

1.3.1 นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยรูปแบบการสอนแบบปกติ

1.3.2 นักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง ต่ำ ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

1.4.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเวชกรรม) ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น จำนวน 54 คน

1.4.2 ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และการสอนตามปกติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา หลักการปฐมพยาบาลของ นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเภสัชกรรม) ชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอน แบบร่วมมือกันเรียนรู้ และการสอนตามปกติ

1.4.3 ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 โดยใช้เวลาทำการทดลอง 18 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง (1 หน่วยกิต) ระหว่างวันที่ 20 พฤศจิกายน 2538 ถึง วันที่ 26 กุมภาพันธ์ 2539

1.4.4 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเภสัชกรรม) ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2538 หมวดวิชาเฉพาะ กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ วิชาหลักการปฐมพยาบาล ชั้นปีที่ 1

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 การสอนตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (Cooperative Learning)

หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนรวมกลุ่มกันทำงาน สมาชิกทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกันเรียน ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้เกิดผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมีทักษะการอยู่ร่วมกันทางสังคมของผู้เรียนดีขึ้น เป็นการสอนที่มีเป้าหมายให้เกิดกับผู้เรียน ดังนี้

- 1) ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางสติปัญญา (Cognitive Knowledge)
- 2) ให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางสังคม (Social Skills)
- 3) ให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้สึกในด้านการเห็นคุณค่าของตนเอง (Self-Esteem)

การที่จะให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายจะต้องคำนึงถึงหลักการ 3 ประการ คือ

1. รางวัลหรือเป้าหมายกลุ่มเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียนรู้มากขึ้น และพยายามปรับพฤติกรรมของตนเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

2. ความสามารถของแต่ละบุคคลในกลุ่มมีผลต่อรางวัลหรือเป้าหมายของกลุ่ม
 3. ผู้เรียนมีโอกาสในการช่วยเหลือให้กลุ่มประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน
- การสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตาม

ขั้นตอนดังต่อไปนี้.-

- (1) แจกวัสดุประสงค์ในการเรียนให้ผู้เรียนเข้าใจ
- (2) แจกคะแนนฐานให้นักศึกษาทุกคนทราบ (ใช้คะแนนทดสอบย่อยแผนการสอนบทที่ 1 เป็นคะแนนฐานแรก)
- (3) ครูนำเสนอเนื้อหาแก่ผู้เรียนทั้งชั้นโดยการใช้สื่อประกอบ
- (4) จัดนักศึกษาเข้ากลุ่มตามที่แบ่งกลุ่มไว้ก่อนเรียนกลุ่มละ 5 คน. โดยความสามารถและเพศ ในกลุ่มหนึ่งๆ จะประกอบไปด้วยนักศึกษา เก่ง 1 คน ปานกลาง 3 คน และอ่อน 1 คน (หมุนเวียน 2 ครั้ง เมื่อเรียนจบ แผนการสอนบทที่ 4 และแผนการสอนบทที่ 8)
- (5) ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม นักศึกษาที่เรียนเก่งจะช่วยสอนนักศึกษาอ่อนให้เข้าใจเนื้อหา

(6) ทำการทดสอบย่อยในทุกแผนการสอน โดยนักศึกษาแต่ละคนทำด้วยตนเอง

(7) นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบย่อย มาเปรียบเทียบกับคะแนนฐานเพื่อดูพัฒนาการให้ได้คะแนนความก้าวหน้าทั้งส่วนบุคคลและกลุ่ม โดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์ดังนี้

การคิดคะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคนและทีม

คะแนนความก้าวหน้าของสมาชิกแต่ละคนในทีม คิดคำนวณจากผลต่างระหว่างคะแนนของผลการทดสอบย่อย กับคะแนนฐานของแต่ละคน ซึ่งมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ตารางที่ 1 การคิดคะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคน เมื่อเปรียบเทียบกับ

คะแนนเต็ม 100 คะแนน

คะแนนจากการทดสอบ	คะแนนความก้าวหน้า (Improvement Point)
- ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนฐานเกิน 10 คะแนน	0
- ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนฐาน 1-10 คะแนน	5
- ได้คะแนนเท่ากับคะแนนฐาน	10
- ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนฐาน 1-10 คะแนน	15
- ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนฐานมากกว่า 10 คะแนน	20

(8) คะแนนที่ได้จากการสอบย่อยครั้งล่าสุดหรือแต่ละครั้งจะใช้เป็นคะแนนฐานของครั้งต่อไป (มีการปรับคะแนนฐาน 8 ครั้ง)

(9) กลุ่มได้รับการยกย่องหรือยอมรับตามเกณฑ์ที่แจ้งไว้ ดังนี้
(เทียบเป็นร้อยละ)

กลุ่มระดับดี ได้รับคะแนนความก้าวหน้า เท่ากับ 30-39

กลุ่มระดับดีมาก ได้รับคะแนนความก้าวหน้า เท่ากับ 40-49

กลุ่มระดับยอดเยี่ยม ได้รับคะแนนความก้าวหน้า เท่ากับ 50 ขึ้นไป

** การยกย่องและมอบประกาศนียบัตรทำ 2 ครั้ง คือหลังการสอนแผนการสอนที่ 4 และแผนการสอนที่ 8

1.5.2 การสอนตามปกติ

หมายถึง การสอนที่อาจารย์ผู้สอน สอนตามแผนการสอนในคู่มือการสอน วิชาหลักการปฐมพยาบาล สำหรับนักศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเวชกรรม) ชั้นปีที่ 1 ซึ่งเรียบเรียงโดยอาจารย์เพียงใจ หมวดทอง (2537) วิทยาจารย์ 7 ภาควิชาสาธารณสุขชุมชน วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นการสอนโดยวิธีบรรยายประกอบการใช้แผ่นใสและการสาธิต

1.5.3 นักศึกษา

หมายถึง นักศึกษาชายหญิง หลักสูตรประกาศนียบัตรสาธารณสุขศาสตร์ (เทคนิคเวชกรรม) ชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 วิทยาลัยการสาธารณสุขสิรินธร จังหวัดขอนแก่น โดยจำแนกนักศึกษา เก่ง ปานกลาง อ่อน ตามระดับของคะแนนทดสอบปลายภาคเรียนที่ 1 (ทุกวิชา) คิดเป็นกลุ่มเก่งได้เกรดเฉลี่ย 3.00 ขึ้นไป กลุ่มปานกลางได้ เกรดเฉลี่ย 2.50-2.95 กลุ่มอ่อนได้เกรดเฉลี่ย 2.50 ลงมา

1.5.4 กลุ่มทดลอง

หมายถึง นักศึกษาที่เรียนวิชาหลักการปฐมพยาบาล โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้

1.5.5 กลุ่มควบคุม

หมายถึง นักศึกษาที่เรียนวิชาหลักการปฐมพยาบาล โดยใช้รูปแบบการสอนปกติ

1.5.6 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการปฐมพยาบาล

หมายถึง คะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนเรียนกับการทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาในการเรียนวิชาหลักการปฐมพยาบาล ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาหลักการปฐมพยาบาล ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองเป็นแบบทดสอบปรนัย 5 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) เป็นแนวทางสำหรับครู อาจารย์ ที่จะนำไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาให้มีประสิทธิภาพ
- 2) เป็นแนวทางให้นักการศึกษานำไปใช้ในการฝึกอบรม แนะนำการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ แก่ ครู อาจารย์ และผู้สนใจทั่วไป
- 3) ช่วยให้ผู้เรียนมีการพัฒนาคุณสมบัติบางประการ เช่น ความเป็นผู้นำ ความเป็นผู้ตาม ความสามัคคีร่วมมือและการยอมรับซึ่งกันและกันระหว่างสมาชิกในกลุ่ม